

Jillian Lauren
Haremmeisje

VOORWOORD

De vrouw van de sjah was hem niet trouw, dus liet hij haar onthoofden en verklaarde hij kort en bondig dat alle vrouwen slecht waren en straf verdienden. Elke avond bracht zijn grootvizier hem een nieuwe maagd om mee te trouwen, en elke morgen liet de sjah haar onthoofden. Toen de bloederige zonsopkomsten de oudste dochter van de grootvizier, zijn lievelingsdochter, te veel waren geworden, vroeg ze of zij die avond mocht worden opgeofferd aan de sjah. De grootvizier weigerde, maar zijn dochter liet zich niet afschepen en het hele koninkrijk wist hoe volhardend ze kon zijn. Die avond trouwde de sjah met de dochter van de grootvizier, terwijl de grootvizier in zijn vertrek zat te huilen omdat hij het niet kon aanzien.

Het eerste deel van de huwelijksnacht verschilde niet van de huwelijksnachten van de tragische maagden die voordien met de sjah waren getrouwd, maar toen de ochtendschemering aanbrak, begon de nieuwe vrouw van de sjah hem een verhaal te vertellen. Toen het roze licht van de dageraad tussen de gordijnen door naar binnen kroop, was het verhaal nog niet uit. De sjah besloot de vrouw nog één dag te laten leven, omdat hij het niet kon verdragen haar te doden voordat hij wist hoe het verhaal afliep.

De volgende nacht vertelde zijn vrouw hem de rest van het verhaal, maar voordat de zon oprees boven de koepel van de moskee van het paleis, begon ze aan een volgend verhaal, dat even spannend was als het eerste. De duizend-en-één nachten die daarop volgden eindigden allemaal met een onvoltooid ver-

haal. Tegen die tijd was de sjah van zijn vrouw gaan houden, en hij liet haar leven. Zijn hart was genezen en hij beseftte weer dat hij vrouwen kon vertrouwen.

Dit is natuurlijk het verhaal van Sheherazade. Het verhaal van de verhalenvertelster. We leggen ons hoofd op het hakblok en hopen dat je ons laat leven, dat je een nieuw verhaal wilt horen, dat je uiteindelijk van ons gaat houden. We zijn op zoek naar het verhaal dat ons het leven zal redden.

Duizend-en-één nachten, bijna drie jaar. Dat is ook ongeveer de tijdsspanne van dit verhaal. Wil je luisteren? Het is bijna morgen.

1

Op de dag dat ik naar Brunei zou gaan, nam ik eerst de metro naar het Beth Israel in het centrum van de stad, mijn grote, groengebloemde koffer met me mee zeulend. Ik had die koffer voor het laatst gebruikt toen ik voorgoed vertrok uit mijn kamer in Hayden Hall op de Universiteit van New York. Ik had al mijn spullen vanuit de lift naar de stoep gesleept en een taxi genomen naar de Lower East Side, waar een vriendin van een vriendin een kamer te huur had. Eerder had mijn moeder me de koffer helpen uitpakken toen hij vol zat met studentikoze kleren voor het najaar, pyjama's met mijn naam erin en drukken-sluitzakjes met zelfgebakken chocoladekoekjes. Elke keer als ik hem uitpakte, zaten er andere plannen in. Elke keer als ik hem weer inpakte, gaf ik die plannen weer op.

Ik hees de koffer drie treden op, rustte even uit en hees verder, tot de rechthoek van licht boven aan de trap van de metro veranderde in fel verlicht lawaai in Fourteenth Street. Onder mijn winterjas was de rug van mijn blouse nat van het zweet. Ik had niet beseft dat ik zo veel had meegenomen. Urenlang had ik voor mijn kleerkast gestaan in de hoop dat de perfecte jurk als bij toverslag in een wolk van sterretjes tevoorschijn zou komen, omhooggehouden door een rij sijsjes. Ik was verdomme uitgenodigd voor een koninklijk bal! Ik ging op reis om een prins te ontmoeten! Had mijn sprookjesfee me echt alleen maar de keus gegeven uit zo'n saaie kast met kleren? Blijkbaar wel.

Uiteindelijk koos ik twee mantelpakjes, drie baljurken van schoolfeesten in de jaren vijftig, een armvol antieke lingerie of-

wel moderne topjes, twee hippieachtige zonnejurken, een leren short en een glinsterende maillot. En al die eigenlijk niet geschikte kleren wogen te veel. Of misschien zoude ik een loodzwaar schuldgevoel mee, omdat ik op het punt stond mijn zieke vader achter te laten om in een ver land op avontuur te gaan. Hoe dan ook, ik had nog geen idee hoe ik met een minimum aan bagage door het leven moest. Ik keek in de richting van het ziekenhuis, voegde me bij de stroom doelbewuste voetgangers en liet me meevoeren.

Mijn vader zou worden geopereerd aan een hernia diaphragmatica, een uitstulping van de maag door een spleet in zijn middenrif. Dan bestaat het gevaar dat de maag wordt afgeknepen en geen bloed meer krijgt. Middenrifbreuken komen vaak voor bij mensen die te zwaar zijn of te veel stress hebben, en dit was allebei van toepassing op mijn vader. In 1991 was die operatie nog gevaarlijk en vrij zwaar, en vereiste een enorme incisie vanaf het borstbeen naar de rug. Ik had tegen mijn moeder gezegd dat ik zou doen wat ik kon, maar toen ik die baan in Brunei kreeg, trok ik mijn aanbod in.

Misschien zit mijn drang om eeuwig onderweg te zijn in mijn genen. Mijn biologische moeder had me Mariah gedoopt, naar het lied 'They Call the Wind Mariah' uit de Broadway-musical *Paint Your Wagon*. Misschien wist ze dat de wind, in de vorm van een Boeing 747, me al gauw zou meenemen. Mijn naam vloog niet mee. Mijn adoptiemoeder noemde me Jill Lauren, gewoon omdat ze dat een mooie naam vond. Ze is amateurtoneelspeelster en dacht dat ik Lauren later ook als toneelnaam zou kunnen gebruiken. Dat heb ik inderdaad gedaan.

Al ben ik vernoemd naar de wind, ik ben een driedubbel vuurteken, een kind van warmte en vuur. Ik ben half augustus 1973 geboren, in Highland Park, Illinois. De uitspraak in de zaak-Roe versus Wade dateert van 22 januari 1973; mijn biologische moeder was toen drie maanden zwanger en gehuld in lagen dons om haar te beschermen tegen de winter in Chicago. Ik weet niet of ze een abortus overwoog toen haar ranke danseres-

senfiguurtje veranderde in een log, onwillig lichaam en haar onbetrouwbare vriend op een dag in de auto stapte, naar de Oostkust reed en nooit meer terugkwam. Of toen de wind van over het water de besneeuwde straten veranderde in een ijsbaan en zich vastbeet in elk onbedekt stukje van haar lichaam, dat door de zwangerschap nog kwetsbaarder was geworden dan het al was.

Ongeveer elfhonderd kilometer daarvandaan, in een eenvoudig appartement tegenover het Sint Barnabas-ziekenhuis in West Orange, New Jersey, leden een jonge effectenmakelaar en zijn vrouw eronder dat ze geen kinderen konden krijgen. Maar in die tijd kon je op allerlei vage manieren een kind adopteren, onderhands geregeld, wat mijn vader 'transacties op de grijze markt' noemde. Mijn ouders gingen naar een jurist die iemand kende die iemand kende die wist dat er in Chicago een zwanger meisje woonde dat haar kind wilde laten adopteren. Die jurist is later geroyeerd en gevangengezet voor zijn aandeel in dat soort adopties, omdat kinderen niet verhandeld mogen worden.

Op de grijze markt was een baby niet goedkoop. Mijn ouders waren nog niet welgesteld, maar ze wilden dolgraag een gezin stichten. Ze waren zuinig, droegen hun schoenen tot ze versleten waren en wachtten. Ze wachtten terwijl de burens in de tuin plastic zwembadjes vulden. Ze wachtten terwijl mijn moeder grootmoedig het ene na het andere zwangerschapsfeestje van vriendinnen bijwoonde en de met snoep gevulde zuigflesjes op weg naar huis weggooide. Mijn ouders wachtten, vermeden het onderwerp en praatten in plaats daarvan over de aandelenmarkt, tennis en de burens, tot de jurist eindelijk belde en zei dat ze het vliegtuig konden nemen omdat hun dochter was geboren. Mijn moeder was destijds maatschappelijk werker en ze houdt bij hoog en laag vol dat ze die dag thuis was en de telefoon kon aannemen doordat ze zich ziek had gemeld omdat ze zo'n buikpijn had: plaatsvervangende weeën.

We woonden twee jaar met zijn drieën in dat krappe appartement met één slaapkamer, tot de effectenhandel van mijn vader

een succes werd en ze een huis konden kopen in een naburige stad met een respectabele postcode en goede scholen. Ik groeide op in een stad waar ieder kind naar de orthodontist ging en een nieuwe neus op je zestiende een populair cadeau was.

De eerste jaren was er sprake van een soort liefdesverhouding tussen mijn vader en mij. Mijn vader was een man die waardering had voor een knap uiterlijk en goede prestaties, dus sloofde ik me uit om te laten zien hoe slim, atletisch en muzikaal ik wel niet was; alles waarmee ik maar indruk op hem kon maken. Als iets niet lukte, jekte ik erover of deed alsof. Mijn vader was dol op zijn kleine meid en hij was mijn held, de koning van de wereld. Elke dag wachtte ik boven aan de trap tot ik de garagedeur rammelend hoorde opengaan, zodat ik hem tegemoet kon rennen wanneer hij naar buiten kwam, een belangrijke man in glanzende schoenen en een Brooks Brothers-pak.

Over mijn biologische moeder hebben mijn ouders me maar één ding verteld: dat ze danseres was. In mijn verbeelding was ze een levensechte versie van het danseresje in mijn met satijn gevoerde muziekdoosje. Mijn plastic ballerina had penseelstreepjes rood haar en ledematen zo dun als tandenstokers. Ze verloor nooit haar evenwicht, ze hoefde haar armen nooit te laten zakken. Ik stelde me mijn biologische moeder voor in een eeuwige danspose, gehuld in witte tule, met een tiara van glinsterende sneeuwvlokjes op haar hoofd.

Als ik het mechaniek zo ver mogelijk opdraaide, begon *Het zwanenmeer* op dubbele snelheid, vertraagde het en liep het tinkelend af tot het uit was, en dan draaide ergens halverwege het plastic figuurtje met levensechte snelheid rond. Op dat moment hief ik ook mijn armen en draaide met haar mee. Ergens tussen te snel en te langzaam draaiden we synchroon.

In mijn herinneringen uit die tijd is mijn adoptiemoeder een vage figuur met lange, roodgelakte nagels. Ze is de hand die zinkzalf op mijn neus smeert, de hand die me zoutjes en cakejes aanreikt, Sisyphus in de keuken. Maar misschien worden alle moeders op die manier herdacht, als iemand die dat soort din-

gen doet en onzichtbaar is. Dit komt bij me op terwijl ik naar mijn vriendinnen kijk die bij het zwembad achter hun kinderen aan rennen om ze in te smeren met beschermende zonnebrandcrème.

Ik weet zeker dat het niet helemaal klopt, maar in mijn herinnering was het mijn vader die naar me toe kwam als ik 's nachts gillend van angst wakker werd, die met een handdoek mijn bezwete gezicht afdroogde en me op mijn hoofd krabde tot ik weer in slaap viel. Mijn vader was coach van mijn voetbal- en softbalteam. Mijn vader nam me mee naar *Het Zwanenmeer* in het Lincoln Center en toonde me een wereld waarin meisjes als sneeuwvlokken over het toneel dwarrelden.

Toen ik naar die blauwwitte danseressen keek, wenste ik vurig dat ik een van hen was. Op dat moment begreep ik waarom mijn moeder me had afgestaan. Om zo licht te zijn, moest je iets kwijt. Om zo stralend en vrij te kunnen zijn, mocht je je kind weggeven.

Voor de ingang van het Beth Israel spuwde de menigte me uit. Ook al had ik geen toverfee die me prachtige baljurken cadeau deed, ik had er wel een die me moed insprak. Sinds ik op mijn zestiende voor het eerst *Easter* had gehoord en had besloten dat Patti Smith mijn graadmeter zou zijn voor alles wat cool en goed was, stelde ik bij elke moeilijke beslissing de vraag: wat zou Patti Smith doen? Zo overwoog ik elke keuze om het juiste antwoord te vinden. Toen ik moest beslissen of ik die baan in Brunei zou aannemen, had ik me afgevraagd wat Patti Smith zou doen: gaan of niet gaan? Zij zou gaan. Zij zou het vliegtuig nemen naar een exotisch land en ze zou er nooit spijt van krijgen.

Toen ik het ziekenhuis binnen liep, zag ik mezelf al op mijn plaats in het vliegtuig zitten en omlaag kijken naar de stad die onder me verdween.

Voor een ziekenhuis zag de lobby er tamelijk chic uit, maar mijn blik ging naar droevige details, zoals de margrietten in het winkeltje die vrolijk moesten stemmen en het onbereikbare

vuil in de naden tussen de muren en de vloer. Eerlijk gezegd had ik altijd een soort knoop in mijn maag en een strak gevoel tussen mijn schouderbladen wanneer ik op weg was naar mijn vader, zelfs toen hij nog gezond was.

Op mijn twaalfde is de liefdesrelatie met mijn vader, zoals dat vaak gaat, geëindigd met een gebroken hart. Mijn middelbare-schooltijd en de jaren daarna voerden we een voortdurende strijd om de macht, die soms gewelddadig werd. Toen ik op de middelbare school zat, begon mijn vader te veel te eten; hij at en at tot hij één grote massa woede was, terwijl ik mezelf uithongerde om een zo klein mogelijk doelwit voor zijn scheldpartijen te zijn. Hij onderging jarenlang therapie om te leren het zichzelf te vergeven, al hield hij ermee op voordat hij leerde niet eeuwig anderen de schuld van zijn ellende te geven. Zoals het joodse ouders betaamt, is hij ervan overtuigd dat het me na zijn dood elke dag zal berouwen dat ik me jegens hem zo hardvochtig heb gedragen. Het lied dat voor hem symbool staat voor dat gevoel is ‘Something Wonderful’ uit *The King and I*.

Hij belde me de avond voor zijn operatie.

‘Dag schat, ik zit op de bank bij de haard en heb gekeken naar *The King and I*. Lady Thiang zong “Something Wonderful” en dat deed me aan mezelf denken.’

Wellicht is mijn vader de enige man ter wereld die je belt om je te vertellen dat hij naar een liedje heeft geluisterd dat hem aan zichzelf deed denken. Ik haatte hem om die belachelijke telefoontjes, waarmee hij me probeerde op te dringen wat ik voor hem hoorde te voelen. ‘Something Wonderful’ is een liefdeslied voor een imperfecte, maar charmante koning, en het is een risikant lied om je hoop op te vestigen. Tenzij je een land bezit en kunt walsen zoals Yul Brynner is het niet verstandig erop te rekenen dat je charme je zal vrijpleiten van je slechte gedrag. Als mijn vader zich op dat moment identificeerde met ‘Something Wonderful’, zou ik voor mezelf kiezen voor ‘There Are Worse Things I Could Do’ uit *Grease*.

Ik kon ergere dingen doen dan een baan aannemen die ver-

eiste dat ik op de dag dat mijn vader geopereerd werd het vliegtuig nam naar Brunei. Tot kort daarvoor had ik nooit van het sultanaat Brunei, in Zuidoost-Azië, gehoord. De baan was niet duidelijk omschreven, maar in mijn verbeelding ging ik een fantastisch avontuur tegemoet waarin ik zakken vol geld zou verdienen en mijn werkgever de prins van mijn dromen zou blijken te zijn. Eindelijk zou ik mijn saaie mantel mogen afwerpen en een raadselachtige vrouw worden, misschien wel een koninklijke minnares of de heldin van een spionageroman. Hoewel ik eerder dacht dat ik een contract had getekend om een soort internationale prostituee te worden. Maar ik kon ergere dingen doen.

Ik had mijn ouders ervan op de hoogte gesteld dat ik die dag zou vertrekken. Ik had hun verteld dat ik een belangrijke rol had gekregen in een film die werd opgenomen in Singapore en dat ik daar meteen naartoe moest. Als ze me later vragen zouden stellen over mijn fantastische kans, zou ik zeggen dat mijn rol helaas uit de film was verwijderd. Ik rechtvaardigde mijn leugens tegen mijn ouders door te fantaseren dat ze bewaarheid zouden worden en dan geen leugens meer zouden zijn. Nou ja, die film in Singapore was natuurlijk wel erg hoog gegrepen, maar mijn toekomstige sterrenstatus zou dat overschaduwen en dan zou de rest er niet meer toe doen.

Mijn ouders geloofden in mijn loopbaan als actrice en hadden het nieuws van mijn vertrek kalm ontvangen. Al voordat ik die dag in het vliegtuig stapte, hadden ze geaccepteerd dat ik ver van huis zou zijn. Ik zou de verloren dochter zijn, die altijd het een of andere exotische avontuur beleefde waarvan zo goed als niemand uit hun kennissenkring zich iets kon voorstellen. Die dag in het Beth Israel verwachtten ze al dat ik gauw berouwwol weer thuis zou komen.

Ik ging bij mijn moeder en mijn tante in de kuipstoeltjes van de wachtkamer bij de intensive care zitten, met onze jassen over de rugleuning. Mijn tante is een ex-hippie met een wilde haar-dos die de jaren zestig heeft doorgebracht in van drugs door-

drenkte communes en slapend op daken in Europa – op haar manier ook een verloren dochter. Wanneer ik mijn tante zie, kletsen we meestal aan één stuk door, maar die dag hadden we elkaar niets te vertellen en richtten we onze aandacht op de quiz op de tv die in een hoek aan het plafond hing. Onze hele familie was gek op die quiz, *Jeopardy*, en ik vond vooral het zenachtige uitgangspunt geweldig: elk antwoord is eigenlijk een vraag. Toen mijn grootmoeder kanker had en op sterven lag, kon ze zelfs half versuft van de morfine het hele bord oplossen. Mijn tante en ik zaten hand in hand en gaven gelijktijdig antwoord.

‘Wie is Thomas Mann?’

‘Wat is het Panamakanaal?’

Mijn broer Johnny was er niet. Hij zat op zijn zoveelste kostschool en was waarschijnlijk druk bezig met het kweken van psychedelische paddenstoelen, of hij klom op dat moment uit het raam om te liften naar een concert van Phish ergens in de buurt. Mijn moeder zat te lezen. Haar kapsel was een smaakvolle chignon met highlights, haar diamanten oorknoppen glinsterden in het fluorescerende licht. Mijn moeder komt in een crisis het meest tot haar recht, bijvoorbeeld in een ziekenhuis, op een begrafenis of bij een steungroep. Zij is de vrouw die je in de buurt wilt hebben als alles fout gaat. Ik wil niet zeggen dat ze zich geen zorgen maakte om mijn vader, ik bedoel alleen dat ze niets liever doet dan zich zorgen maken. Toen mijn grootmoeder stervende was, zei mijn moeder tegen me dat je je in een ziekenhuis thuis moet voelen. Dat je moet weten waar je ijsblokjes kunt halen, dat je je medicatieschema zelf bij moet houden en vriendschap moet sluiten met de verpleegkundigen. Als je wacht tot iemand je uit zichzelf een glas water brengt, kom je om van de dorst.

We gingen in het cafetaria kleffe lasagne eten. Net als de andere mensen daar hingen we boven het tafeltje en schoven we het lauwe eten ongemanierd naar binnen. Aan een tafel met in operatiejassen geklede artsen klonk gelach. Ik moest er niet aan denken dat ik daar elke dag zou moeten eten. De arts van mijn